

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Čebelarski shodi na Kranjskem — J. Lampe: Praktična navodila za april. — Fr. Črnogoj: Topilnik ali stiskalnica? — Iv. Jurančič: Kako gospodariti z voskom? — H. Zirkelbach: Čebelarski »rekrut«. (Konec.) — Fran Lakmayer: Kakšen mora biti čebelar? (Dalje.) — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. — A. Bukovic: Poročilo o občnem zboru. — Dopisi. — Listnica uredništva. — Mala naznanila.

Čebelarski shodi na Kranjskem.

9. aprila v Šmartnem pri Litiji v gostivni gospoda Arkota. Začetek ob treh popoldne. Predavata g. Anton Jarc in tajnik Bukovic.

30. aprila v Rovtahn nad Logatcem v gostivni „pri Petru“. Začetek ob treh popoldne. Predava tajnik.

V Borovnici, Kranju, Žireh in Logatcu so se ustanovile krepke čebelarske podružnice. — Te dni se razpošlje podružnicam na Kranjskem imenik članov. Pregleda se naj natančno, slučajne pomote pa takoj naznani društvu.

Tajništvo.

Praktična navodila za april.

(J. Lampe.)

Pretekli mesec smo imeli od 5. naprej nekaj lepih dni. Koder je sneg prekopnel, nosile so čebele cvetni prah in zastavile zalego, četudi še ne veliko, in čebelar je lahko opravil potrebna dela, kakor snaženje dna, potrebno združitev, odstranitev plesnivega satovja i. dr.

V aprilu se zalega naglo širi, za njo pa potrebujejo čebele mnogo več medu kakor doslej, zato pazimo najpreje na zadostno zalogo. Ljudstva, ki imajo za ta mesec še dovolj zadelanega medu, je najbolje pustiti pri miru. Odpiranje panjev več škoduje, kakor koristi, ker moti čebele pri delu, ki le v temi opravljajo svoja notranja opravila, izgubi se za obilo zalego sedaj tako potrebna gorkota in privabijo se roparice. Zato naj se čebelar vadi v tem, da bo pred uljnjakom opazujoč iz letanja in kretanja, iz izmečkov in drugih okolnosti znal sklepati o notranjosti in bo odprl panj le takrat, ko je za to resnična potreba, kakor snaženje dna, povečanje prostora, krmljenje i. dr. April je navadno še hladen, zato naj bodo čebele še vedno toplo odete. Sploh velja pravilo, da se jim zimska odeja do rojev ne sme odvzeti. Kdor nima medu v satovju, klade naj zanesljiv pitanec, toda kolikor mogoče v velikih porcijah. Kdor pa tudi tega nima, pomaga naj si za silo s sladkorjem, v vodi pravilno kuhanem.

V pospeševanje zalege pokladajo naši čebelarji dva do trikrat na teden po par žlic z vodo razredčenega medu tudi takim panjem, ki imajo sicer živeža dovolj, pa jih hočejo s tem prisiliti k zgodnjemu in močnemu rojenju. Tako krmljenje in napajanje objednem se včasih prav dobro obnese, včasih pa se doseže ravno nasprotno, zlasti če pihajo mrzli vetrovi ali pa dežuje po več dni zaporedoma. Vsled obilno zastavljene mlade zalege silijo čebele tudi ob neugodnem vremenu ven, a ker se jih le malo vrne, oslabi panj, in namesto zgodnjih rojev imaš v maju oslabela ljudstva, če ne celo prehlajene in usmrajene zalege. Zato bodi čebelar tudi vremenski prerok in krmi z razredčenim medom le tedaj, ko je postalo vreme toplo in stanovitno. Če si se pa prej ali slej le zmotil v svoji nadi na stanovitno vreme, napajaj čebele v panju, kar zopet in zopet najtoplejše priporočamo.

Kar je na polju čas setve, to je čebelarju mesec april. Kakor boš sejal, tako boš žel. Če boš ta mesec zapustil svoje čebele, zapustile te bodo one pozneje, kdor pusti svoje čebele zdaj stradati, ni čebelar. Vendar se pripeti, da imajo čebele ob vrbi, borovnici in črešnji že ta mesec dobro pašo. V takem slučaju jih seveda niti krmiti ni treba. Toliko bolj pa moramo paziti nanje, če paša prekine.

Narava se letos počasi oživlja in pomlad ni prezgodnja, kakor je bila n. pr. lansko leto, ali ker se čebelno ljudstvo ob ugodnih razmerah v 40 dneh razvije do vrhunca, opozorimo že zdaj, da mora oni, ki dela na med in hoče

vsled tega zadrževati ali celo zabraniti rojenje, dati potrebne podstavke ali nastavke ali razširiti vališče še preje, nego so čebele zastavile trotovo in matično zalego za roje, ker sicer svojega namena ne doseže.

Bog daj le ugodno vreme, pa bo vse dobro, saj do zdaj ni še nič zamujenega.

Topilnik ali stiskalnica?

Dandanes, ko vsakdo prevdarja, kako da si delo zljajša in skrajša, pa si zagotovi obenem večji končni efekt, je čisto naravno, da tudi čebelarji stremimo po izboljšanju raznih čebelarskih naprav. In res nam ne manjka raznih novotarij, saj nam ponujajo ceniki na koše patentovanih in nepatentovanih novosti.

Težko pa je za čebelarja seči po pravem, ne da bi pozneje „pretakal bridkih solzá“ za izgubljenimi kroncami. Težko osobito še radi tega, ko celo strokovni listi priporočajo čebelarjem novosti mnogokrat le na dobro vero, ne da bi bil urednik isto novost tudi sam preizkusil.

Da obvarujem svoje tovariše gmotne škode, hočem narisati tu v kratkih potezah delovanje tudi ene takih novotarij, t. j. topilnika za vosek.

Naše društvo ima troje takih topilnikov: Gröberjevega, Simplex in Deseifejevega. Medtem, ko sta prva dva le bolj igrači, je zadnji po svoji prostornosti pripraven za večje čebelarje.

Kaki slavospevi so se glasili že po vseh listih vsakemu posameznemu izmed teh! Tudi v „Slov. Čebelarju“!

Kaj čuda, da sem tudi jaz koprnel, da poizkusim prvega, drugega in — tretjega! Prva dva sta me takoj do dobrega ohladila, tretji pa tudi precej hitro, posebno odkar sem preizkusil Jurančičevo leseno ročno stiskalnico.

O topilnikih se piše: delo se ž njimi vrši hitro, ročno in točno; dobe se iz voščin najvišji odstotki voska; vosek je popolnoma čist, prve kakovosti — tedaj za kupčijo najboljši.

Svetojerolimsko društvo izdalo je letos knjižico pčelarenja, ki piše med drugim o vosku iz topilnika: „Takav vosak tako je čist, da se može odmah prodati.“

Da, da — prodati se že može, toda kako prodati, to je pa druga!

Pripravni so topilniki res, toda produkt iz njih, t. j. vosek, je vselej temen, naravnost umazan, druge ali celo tretje kvalitete in za prodaj tedaj manj vreden.

Topil sem tedaj do letošnjega leta le s topilnikom in dobival iz najlepšega satja vedno le temen vosek. Stric moj zmajeval je z glavo, pa mi rekel: „Ej veš, mi je pa že ljubša moja preša, kot pa tale vaš stroj, le pridi gledat moj vosek!“

„A, stric, koliko je pa to vredno, da dobim jaz s topilnikom iz vsake kile satja pol kile voska več, kakor vi s prešo,“ zavrnil sem ga zavestno, pri tem pa skrivoma zdihnul: „Znaš le prav imeti, stric!“

In res je imel stric prav!

Nabavil sem si Jurančičevo stiskalnico in pričel topiti po načrtu. Oglejmo si uspeh!

Vzel sem srednje čisto satja, t. j. tako, v katerem se je valilo že dva do tri leta, ter je topil s topilnikom. Dobil sem s topilnikom iz satja 51·82% čistega voska, t. j. temnega, umazanega.

Vzel sem nato starega satja, v katerem je bila zalega 3—5 let, ter je stisnil z Jurančičevo stiskalnico. Dobil sem 59·7% rumenega, finega voska prve kvalitete! Tedaj skoraj za 8% več poleg boljše kvalitete.

Nato sem vzel belega, mladega satja, pa je stisnil z Jurančičevo stiskalnico in dobil sem 77·7% najfinejšega voska!

Le iz satja, ki je bilo nezadostno iztisnjeno (kar z roko) in še polno medu — kupil sem je bil od bližnjega čebelarja — dobil sem s stikalnico samo 38% voska, zato sem pa imel fino medico!

Ker se je pa o topilniku reklo, da nam dá še „silno“ voska, ako kuhamo v njem že izstisnjene voščine, poskusil sem tudi to. Vse voščine v topilnik, pa na štedilnik — pa sem jih kahal poldrugo uro!

Hranil nisem drvá in ne rok. Ker pa voska le ni hotelo biti, privijal sem, da je vse z mene teklo — pri tem pa mislil na one hvalospeve, kako da je delo s topilnikom prijetno!

Dobil sem slednjič nekaj voska, dobil, a ne vprašajte me kakšnega, pa tudi ne koliko!

Le glejte: Dobil sem **95 gramov** ali 3·1% od topljene množine voščin neke od daleč nekoliko vosku podobne, nečiste tvarine, recimo: voskove žlindre!

Mislite, da pretiravam? Ne, nikakor ne! Pripravljen sem jo vsakemu pokazati ali tudi za 20 h prodati, pa imam pri tem zavest, da ogoľjufan ne bom jaz!

Zdaj pa primerjajte uspeh, pa sodite sami!

Jurančičeve stiskalnice ne bom opisoval, saj je opisana v lanskem letniku „Čebelarja“. Rečem le toliko, da dela izborna, je jako solidno narejena in je njena cena nizka. Nekoliko majhna je res, a zato pa njen uspeh izboren! Gosp. Jurančič meni, da bi pri večji meri ne bil efekt na odstotkih tako visok, kot je sedaj, in to je pa treba upoštevati.

Konečno le še to: Predno „Čebelar“ kako novo iznajdbo hvali, naj isto 2—3 praktični čebelarji preizkusijo! Seveda naj se predmet na društvene stroške kupi. Društvo naj preizkuša novotarije in ne — čebelar! Zato je društvo.

Črnagoj.

Kako gospodariti z voskom?

(Iv. Jurančič.)

Vobče velja pravilo, da čebele porabijo preko 10 kg medu, da pridelajo 1 kg voska. Natančno seveda se ne dá določiti, ker tukaj govorijo še razni drugi razlogi vmes, vendar sme se reči, da bi bilo to prej prenizko računjeno

nego previsoko, kajti v naravnem položaju užijejo čebele pri izločevanju voska razun medu še precejšno množino cvetnega prahu. Ako nas torej 1 kg voska toliko medu stane, moramo z voskom prav umno gospodariti; štediti tam, kjer je to na mestu, sicer pa še celo pospeševati pridelovanje voska.

Čebelar, zlasti začetnik naj dela na to, da si prigospodari prej ko mogoče — in na lastni podlagi — svojemu številu panjev primerno zalogo satovja. To doseže, ako deluje na to, da mladi roji pridelujejo vosek, t. j. stavijo satovje; saj že njih naravni položaj to zahteva. Roji delajo naglo, ako je čas temu ugoden, in zlasti v prvem času večinoma čebelno satovje. Torej ako si hočemo prigospodariti zadostno zalogo satovja, dajmo rojem le začetke, ne pa umetnih ali popolno izdelanih satov. Nasprotno se pa daje starim panjem, kadar jim prostor razširjamo, spomladi umetne, pozneje pa tudi izdelane naravne sate; kajti ti bi začetke večinoma le s trotovino nadaljevali. Čebele namreč spomladi hočejo in morajo noviti, zato dajmo tudi plemenjakom duška njihovemu nagonu. Stareji čebelar, ki ima že čez lastno potrebo zalogo satovja, si seveda v tem lahko po lastni volji dovoljuje izjeme ter daje zlasti poznejim ali slabejim rojem popoln izdelek s prav dobrim uspehom.

Umetno satovje je, ako se prav rabi, velike vrednosti, kajti v njem imamo ono izdatno sredstvo, s kojim dosežemo tri glavne uspehe: 1.) pospešimo zidanje satovja; 2.) omejujemo preobširno vzgojo trotov do primerne množine; 3.) najbolje porabimo, oziroma najdražje izkoriščamo doma pridelan vosek. Kajti tako dobro nam domačega voska nikdo plača, kolikor je vreden za nas, če ga predelamo v umetne sate.

Čebelar naj tedaj sam doma izdeluje umetno satovje! Splošno za vsakega seveda to ne velja, vsak ni v tem položaju, pa združenje temu lahko odpomore. Saj smo združeni, organizirani v društvo, v podružnice. V vsaki podružnici naj se preskrbi ena ali par stiskalnic za umetne sate ter se taki, ki imajo čas in priložnost, pečajo s tem, da izdelujejo sate vsem čebelarjem dotične podružnice.

Morda bi kdo vprašal, odkod naj dobimo vosek za izdelovanje satov? Vse satne koščke v teku leta, voščeni drob, ki ga spomladi in še včasih pozneje iz panjev pometemo, prestaro ali drugače skvarjeno, celo plesnivo satovje, vse to se skrbno nabira, shrani in prekuha v vosek. Večkrat lahko pri sosednih čebelarjih kupimo satovje od umrlih panjev, kar se navadno dobro izplača.

Vosek od medarjev ali od enakih trgovcev kupovati se ne priporoča, ker je navadno primerno predrag in še malokdaj pristen.

Rekli smo, da je umetno satovje velike vrednosti za uspeh v čebelarstvu, pa le, ako se prav rabi. Začetnik naj ne polaga vsega uspeha nanj, da bi namreč ne dal čebelam nič delati razun umetnih satov. To bi prišlo v prvi vrsti predrago, potem bi pa tudi ne bilo z uspehom v pravem razmerju. Našo čebelarsko stroko si moramo namreč splošno tako uravnati, da se ne bo uporaba umetnega satovja izpremenila v neizmernost. Pomislimo samo, če bodo vsi čebelarji umetno satovje kupovali ter brez tega nič ne pustili čebelam delati, kdo bo pa potem imel kaj voska za prodaj? S tem bi prišli

v kratkem času tako daleč, da bi ne imel nikdo več pristnega voska na prodaj in izdelovatelji umetnega satovja bili bi prisiljeni vosek pačiti, mešati in kaziti z raznimi surogati*). In ravno temu nepoštenemu pačenju voska se mora vsak pameten čebelar z vso močjo postaviti v bran.

Kdor kupi umetno satovje, naj ga kupi le tam, kjer vé, da je isto iz pristnega voska.**)

Čebelarški „rekrut“.

(Spisal Hinko Zirkelbach.)

Dalje.

Kje naj jih torej dobim? Iz te zadrege mi pomaga tajnik čeb. društva gospod Bukovic s tem, da mi je posodil originalni gerstungovec, narejen v Nemčiji, za uzorec. Jakob Virient, posestnik, čebelar in spreten mizar, mi jih je naredil 30 zelo natančno po vzorcu, z dvojnato sprednjo steno, tako da sem z delom povsem zadovoljen, in ga lahko najtopleje priporočam. Tudi cena je bila primeroma nizka.

Čebelar mora imeti tudi čebelarško orodje, in tega sem si nabavil skoro preveč, n. pr. izboljšane pitalne balone, kojih skledice se spretno porabljaajo za dodajo ali shranjevanje matic, dalje pihalnik za dim, pripravo za nalepljenje umetnega satovja v satnike, razne vrste strgulj, čebelarški nož za satovje, premakljiva razstojišča, zabojček za ogrebanje in obenem tudi za presejanje rojev, da se izločijo iz njih matice in trotje, pripravno posebno za družce ali trekovce, dalje električni aparat, ki v zvezi z električnim zvoncem naznani v hiši, kdaj panj roji, a tega aparata nisem rabil nikoli, ker je na roje pazila zelo marljivo žena, in še tista imenitna lovilnika, s kojima je prvokrat lovila roje, kar vam je opisala v tem listu — gospod blagajnik je bil priča, kako so izvrstni, le škoda, da je prišel nekoliko prepozno — in še več drugih drobnosti. Večinoma vse orodje sem naročil od Gerstunga iz Nemčije in Simicha iz Šlezije, samo lovilnika na Kranjskem. Z blagom sem bil prav zadovoljen.

Ko sem si za čebelarstvo že vse potrebno preskrbel, treba mi je bilo še najglavnejšega — čebel. Najprvo sem mislil kupiti samo kaka dva kranjička, kakor se mi je svetovalo, toda kdaj bi bilo iz tega kaj? Celo prvi roj bi bil preslab iz kranjička za nemški panj, družca pa sploh ne bi smel več vzeti in tako bi v najboljšem slučaju vzel v jeseni štiri slabiče. Čebelarji so večinoma dobri ljudje, če tudi večasih nekoliko hudomušni, in radi pomagajo bodisi s svetom ali dejanjem, posebno začetniku, zato vprašam očeta Pavlina za svét. Svetuje mi, naj si nakupim kakih 4 do 5 plemenjakov velike mere na satnikih in pripomni, da bi se taki dobili morda poceni pri umrlem čebelarju Bizjanu v Podutiku. Prvo nedeljo potem sva se napotila tja. Res so bili na prodaj in

*) Kakor ga žalibog marsikateri že zdaj! Glej 2. števil., stran 34! — Op. ured.

***) Na pr. pri domači tvrdki Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — Op. ured.

kupila sva pet „pavlinovcev“, ki sem dal zanje 40 gld; pozneje mi je pa še podaril moj bratranec močnega kranjička, da sem imel 6 dobrih plemenjakov za začetek.

Čebelar v pravem pomenu besede sem postal dne 14. marca lanskega leta; ta dan sta mi namreč voznik in oče Pavlin, ki je tudi v Podutiku vse potrebno uredil glede varne vožnje in isto nadzoroval celo pot, pripeljala čebele domov. Od takrat sem bil pa z dušo in telesom čebelar.

Ker sem že opisal, na kak način sem postal čebelar, svoj čebelnjak, panje, orodje, zato naj še cenjenim in potrpežljivim čebelarjem prav na kratko povem, kako sem čebelaril prvo leto.

Izkušnja naredi mojstra, pravi pregovor. Teoretičnega znanja sem imel že nekaj, ker sem veliko čital, toda praktičnega ne. A to me ni dosti skrbelo, saj sem imel v bližini izurjenega čebelarja, do katerega sem se lahko zaupno obrnil, namreč Pavlina. Prav po očetovsko me je poučeval o čebelarstvu, svetoval, in kadar je bilo kaj posebnega, prišel je sam pogledat in pokazat.

Takoj, ko sem dobil čebele, sem jih pridno pital do črešnje, ker živeža so imele bore malo. Zato so se mi tudi izkazale hvaležne in mi napravile veliko veselje s tem, da sta dva panja rojila dva dni preje, kot pri očetu Pavlinu, namreč 13. maja, in tudi pozneje so še dosti dobro rojile v primeri z lanskim letom, ki je bilo glede letine in rojitve skrajno slabo. Iz šestih plemenjakov sem dobil 11 rojev, toda enega sem moral združiti s trotarjem tako, da sem imel sedaj 16 panjev. Najtežji roj je imel 2 kg 90 dkg. Roje sem vsajal v gerstungovce, plemenjake pa, ko so odrojili, vanje vrezal.

Odslej mi je šlo vse srečno izpod rok. Le z mladimi maticami sem imel veliko sitnosti. Gotovo kakih šest se jih ni vrnilo iz prašenja. A to mi je bilo v korist, to je bila zame šola, da sem lahko teorijo porabil praktično. Na razne načine sem prilagal matice in tudi vcepil matičnjak, vselej z dobrim uspehom. Le eden izrojenc se ni hotel pokoriti; trikrat sem mu dal neoprašeno matico, vselej jo sprejel, a ko se je šla prašit, je ni bilo več nazaj. Slednjič je postal trotar, da sem ga moral združiti z rojem.

Letos ne bom imel z maticami toliko sitnosti kakor lani; skrbel bom, da bom imel vedno nekaj izprašenih matic na razpolago. V ta namen bom vpeljal v svojem čebelnjaku matično vzgojo, toda ne po ameriškem ali švicarskem načinu, kakor ga je opisal gospod Žnidaršič v 12. številki l. 1901, temveč kakor je opisan v Gerstungovi knjigi: „Der Bien und seine Zucht“. Tega načina ni iznašel Gerstung, marveč njegovi privrženci, ter se mi zdi veliko praktičnejši, nego ameriški ali švicarski, dasi sloni na tej podlagi. Po tem načinu ni treba odstraniti matic iz panja, v katerem se vzgajajo, ne pripirati jih, vendar se čuti del čebel brezmatičen; tudi jih ni treba ometati s satovja. To metodo bom opisal v tem listu, ker ta način se lahko rabi ne samo v nemških panjih, marveč v vseh panjovih s premakljivim satovjem, treba je le dveh oknov z različnima mrežama.

Letina je bila vsled suše zelo slaba. Prvci in izrojenci so imeli še nekaj medu, nekateri še precej, drugi so bili pa revčki, zato tudi nisem

mogel vseh vzimiti. Združil sem po dva in dva ter odstranil stare matice. Sedaj imam osem precej dobrih plemenjakov. Lakote menda ne bodo trpeli do marca, ker sem vsakemu panju pustil 12 *kg* živeža, in sicer po 10 *kg* medu in po 2 *kg* sladkorja. Kadar bom pa videl, da bi jim utegnilo zmanjkovati, jim bom že dobro postregel.

Ko sem vse potrebno uredil za prezimovanje, sem s tem tudi končal svoje prvo čebelarstvo leto. Koliko težav, stroškov in skrbi sem imel, kolikokrat bil opikan, žalosten in jezen, ker mi ni šlo vse tako, kakor sem si želel, dostikrat pa tudi vesel in ni mi najmanjše žal, da sem postal čebelar. Upam, da bo zato letos boljše, ker nisem več „rekrut“ in mi tudi ne bo treba orati ledine, kakor lani. Tudi stroškov letos ne bom imel veliko; le nekaj pitanca bo treba kupiti in točilo.

Nisem mislil, da je pri čebelarstvu vedno toliko dela. Celo leto sem imel dovolj opravila, in kar mi je podnevu nedostajalo časa radi službe, zato sem toliko bolj delal ponoči, veliko večerov do polnoči, ko je večina čebelarjev že davno smrčala. Natikal sem na satnike razstojišča, nalepljal začetke in umetne medstene, slednje na žico, vse natančno do pičiče, kakor je bilo opisano v knjigi. Pri meni mora biti vse natančno in točno narejeno; površnosti in odlašanja ne poznam. Enkrat sem barval panjove do dveh zjutraj, samo zato, da so bili vsi pobarvani, kakor sem se namenil, četudi se ni tako mudilo. Tudi izvrstne 6 *cm* debele zgornje in notranje slamnate pletenice s pitalno luknjo sem spletal sam. Kupil sem ržene škopnike in potrebno pripravo za pletenje; g. Bukovic mi je pa dal dve pletenici za vzorec. Kadar pa nisem imel drugega dela, sem čital čebelarske knjige in nekaj letnikov „Slovenskega Čebelarja“.

Končavši ta obširni popis, veže me dolžnost, da se tem potom najsrčneje zahvalim vsem, ki so mi pomagali bodisi s svetom ali z dejanjem pri čebelarstvu, ker brez njih bi ne opravil sam ničesar, proseč še nadaljne naklonjenosti. Obenem pa uljudno vabim tudi čebelarje, posebno Gerstungove privrženice, ki si mislijo urediti čebelarstvo po tem sistemu, da me kdaj o priliki obišejo in pogledajo sami, kako je vse praktično in priročno narejeno.

Kakšen mora biti čebelar?

(Piše Fran Lakmayer.)

Dalje.

To glede začetnika. Kaj pa izkušeni čebelarji? Tudi ti morajo biti potrpežljivi. Je slabo vreme, pa izvrstna paša. „Ali kdaj bo že vendar nehalo deževati? Naj vse skupaj hudir vzame! Kedar ni paše, sije solnce, kedar je paša, pa dež gre!“ Čebelar gre k tlakomeru. Nič! Živo srebro se v njem ne premakne. Gleda skozi okno na petelina vrh cerkvenega zvonika — zopet nič! Obrnjen je proti zahodu, odkoder temni, z vodo napiti oblaki drve čez kraj in iz njih lije, kakor bi nikoli ne imelo prenehati. Vzame koledar v

roke in motri vremenski „ključ“. Slednjič najde, pa nič kaj veselega, po „ključu“ ima deževati — še celih 24 dni!

Tedaj pa počí koledar v kot, da listi kar frče naokoli in zagodrnja: „Hudnik hudnikov naj vse skupaj vzame! Komaj sem dočakal pomladi, ná, sedaj pa imaš pomlad“!

Bodimo pametni in potrpežljivi! Ali ni bilo dostikrat kaj ugodno vreme za izletavanje čebel in vendar so bili panjovi lahki? In kolikokrat je bilo vreme slabo, in kadar se je izjasnilo, v malo dneh so bili panjovi težki!

Pojdimo k čebelarju Janezu!

„No mati, kje so ata?“ „E kje, v uljnaku nekaj šari.“ Pa pojdimo k uljnaku, pa po prstih, da nas očanec ne bo slišal, kjer pri čebelarškem opravilu ga nihče ne sme motiti. Iz uljnaka se sliši mrmranje. Malo noter pokukajmo skozi špranjo, da nas ne zapazi. Stoji pri odprtem panju in pregleduje satnike. Enega drži v rokah in sam seboj govori: „Hm, ta pa ni slab, čisto delo, zalege dosti, tudi medu nekaj.“ Obesi ga nazaj, pa to pot malo nerodno. Neko čebelo je pritisnil, druga jo je koj maščevala, in očanca pičila v palec. „Au, ti grdavž, ti grdi! Pa kako to skeli! Da bi te šembrej!“ Potegne želo, rano naslini in se loti družega satu. „Ej ta pa že ni tak!“ Obrača ga na vse strani in motri z bistrim očesom na njem čepeče čebele. Kar zagleda na njih sedeti nekaj krpļev. „Zlomek, še tega se je manjkalo!“ Nasloni satnik na panj in s svojo težko, nerodno roko hoče uši raz čebele pobrati. Nolte ima dolge, morda bo šlo. Ščip, ščip. Enega je že! Pri lovljenju družega so pa mesto krpļja uščipnila čebelo, ki je tanko zavpila, čebele pa v roko! Par pikov je očanca tako preplašilo, da pozabi držati sat in — bumf — leži ta na tleh. „Da bi te vrag zeleni vzal, ti hudobec ti! Preklicana žival, da more toliko nagajati!“ Skloni se in pobira sat, a razdražene čebele ne poznajo šale. Očancu v glavo, za ušesa, v lase — pik, pik in zopet pik! Zdaj vrže sat v kot, pusti panj odprt in beži s „pobožnimi izdihljeji“ v hišo, da se vsi prestrašijo . . .

Pri čebelarskih opravilih bodimo mirni, oprezni in — potrpežljivi! Glavo si zavarujmo s čebelarsko kapo, za roke se pa ni treba nič brigati, če bi nas tudi tako čebele opikale, da bi na njih imeli strnišče žel!

(Dalje prihodnjič.)

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 12. februarja 1904 gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Ko sem pred leti prišel do gotovega prepričanja o pomenu zdravilne moči čebelinega pika proti revmatizmu, odločil sem se samo v medicinskih strokovnih listih o tem pisati in samo pred zdravniki o tem govoriti.

Temu svojemu sklepu sem ostal tudi do zdaj zvest.

Ker so pa moja opazovanja in moje izkušnje pri mojih zdravniških tovariših bila hladno sprejeta, in se bojim, da se s težkočo najdena resnica,

kakor do sedaj običajno, lahko izgubi, odzval sem se vašemu vabilu, da v vaši sredi svojim čebelarskim strokovnim tovarišem svoje 25letno stremljenje v podporo priporočam.

V bolj razumevanje sledečega moram učinek čebelinega pika pri zdravem človeku opisati ter moram povedati tudi to, kar je vam že znano.

Čebela porine želo v globokeje kožine plasti, ter se mehurček s strupom izprazni v te; zunaj na koži nastane včasih majhno krvavenje, zmiraj pa oteklina. Ta se bolj ali manj razširja in traja dva do tri dni. Začetkoma boli in peče, potem srbi in se zopet izgubi. To prikazen označim kot prvo.

Občutljivim osebam postane slabo, jih naganja k bljevanju, celo omotica se jih loti. Te nervozne prikazni in razširjajočo se oteklino imenujem drugo reakcijo telesa na čebelin pik.

Najde se le malo dokazano zdravih ljudi, ki od čebele pičeni izgubé za nekaj minut zavest. Poznal sem le eno tako osebo ter slišal o dveh v Nemčiji. Zadnja dva sta strastna čebelarja, a morala sta se čuvati pred vsakim pikom čebele.

Čita se tuintam, da je človek od edinega pika čebele umrl. Take po časopisih se razširjajoče novice nam kažejo pik kot zelo nevaren. Da nihče ne bo dvomil o istini takih dogodkov, hočem vam jih tolmačiti na dveh, iz svojih izkušenj vzetih slučajih.

Vsled revmatizma težko na srcu bolni in konečno vodenični ženi sem dal dva čebelina pika na najbolj boleča sklepa na ramah. (To je bilo v prvih letih mojih poskusov.) Po nekaterih minutah je dihala s sumljivo težkočo, srce je bilo naglo in rahlo, lica so postala višnjeva in mrzel pot je nastopil po vsem telesu; ležala je v globoki nezavesti. Pol ure trpkega časa sem sedel ob postelji te bolnice. Akoravno sem vedel jaz in njeni domači, da je izgubljena in mora kmalu umreti, vendar sem se oddahnil, ko se je zopet zavedla in ji je postalo boljše. Čez več tednov umrla je ob prikaznih, kakršne se pojavijo pri bolezni, kakršno je imela ta ženska. (Dalje prihodnjič.)

Poročilo

o občnem zboru „Slovenskega čebelarskega društva“, ki se je vršil dne 16. februarja ob pol 10. uri v mali dvorani „Mestnega doma“.

(Poroča tajnik A. Bukovic.)

Dalje.

Predstoječi računski sklep sta pregledala od navzočih v to izvoljena gg.: Jožef Zajc in Fr. Ks. Sajovic, ki sta računski sklep našla v popolnem redu in to zborovalcem naznanila.

Pri računskem sklepu se je oglasil tajnik Bukovic k besedi in podal sledeča pojasnila in nasvete.

„Že večkrat se je pisalo v „Slov. Čebelarju“, da je „Slov. čeb. društvo“ član „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“. Namen te zveze je sicer zelo

lep, namreč pospeševanje avstrijskega čebelarstva, vendar je po značaju lanskega zborovanja tega društva soditi, da je ta „Zveza“ ustanovljena iz osebnih nagibov. Kakor znano, so se vsa avstrijska društva združila proti dunajskemu centralnemu društvu, ki izteguje svoje grabežljive roke v področja drugih čebelarskih društev. Posledica tega pa je bila, da so se pričeli brezprimerno srditi boji proti dunajskemu društvu, ki so končno zadobili povsem osebni značaj. Nemško centralno društvo za Češko je ustanovilo to „Zvezo“, osebni boji se pa sedaj še strastnejše nadaljujejo. Delegatje slovanskih čebelarskih društev so morali na lanskem zborovanju „Zveze“ 5 ur, reci pet ur, poslušati strupene govore in delati štafažo nemškemu društvu. Zborovalo in sklepalo se je samo o dunajskem centralnem društvu. „Slovensko čebelarsko društvo“ bo prišlo prej ali slej do spoznanja, da se ni zanašati na „Zvezo“. Mi se moramo dvigniti iz lastne moči, namišljeni uspehi „Zveze“ pa ostanejo gotovo le naše pobožne želje. Naše društvo naj bi odslej ne pošiljalo delegata k Zvezinim zborovanjem.

Tajnik je opozoril zborovalce, da je povabila „Srpska pčelarska zadruga u Rumi“, „Sl. čeb. društvo“ naj stopi v bratske odnose s Srbi in Hrvati, ki prirejajo vsako leto večji čeb. kongres. Na kongresih se predava o naprednem čebelarstvu, prireja razstave itd. Srbski in hrvatski čebelarji bodo prihiteli brezdvomno v našo sredo, samo vabiti jih je treba in stopiti z njimi v dotiko, kar so Čehi storili že davno. Kot Jugoslovane nas pa veže že bratska dolžnost, da stopimo v zvezo z našimi brati Srbi in Hrvati. Ta zveza bi imela posledico, da bi se vsako tretje leto v Ljubljani priredil čebelarski kongres. In kongresov smo potrebni!

Gosp. Zajec je stavil predlog, naj „Slov. čeb. društvo“ izstopi iz „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“ in se pridruži Hrvatom in Srbom, če ni kakih posebnih obveznosti spojenih s to pridružitvijo.

Gosp. urednik Rojina je nasvetoval, da naj ostane naše društvo še nadalje v „Zvezi“, meneč, da uspehi delovanja „Zveze“ ne izostanejo, za kar jamči že ime moža, ki vso stvar vodi, namreč šolski svetnik Bassler. Tiste 4 K članarine pa društvo lahko žrtvuje.

Gosp. podpredsednik Žnidaršič je sedaj stavil sledeče predloge na glasovanje.

- 1.) „Slov. čeb. društvo“ naj odslej ne pošilja delegata na zborovanja „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“;
- 2.) „Slov. čeb. društvo za Kranjsko“ in „Slov. čeb. društvo za Spod. Štajersko“ naj vstopita v zvezo s hrvatskimi in srbskimi čebelarji;
- 3.) „Slov. čeb. društvo“ naj izstopi iz „Zveze avstr. čeb. društev“.

Pri glasovanju sta bila 1. in 2. predlog soglasno sprejeta, 3. predlog ni bil sprejet, društvo ostane torej še nadalje v „Zvezi“.

Pri naslednji točki dnevnega reda:

Razni predlogi,

je vprašal g. Zirkelbach kje je pravzaprav „Slov. čeb. društvo“, kje se nahajajo društveni prostori in pisarna. Tega nihče ne ve. Čeb. društvo bi moralo

najeti kake pripravne prostore, v katerih bi bila društvena knjižnica, pisarna in v katerih bi se shajali čebelarji k posvetovanjem. Tam naj bi se prirejela tudi predavanja o čebelarstvu. Nadalje bi si moralo društvo nabaviti malo zalogo raznega čebelarskega orodja. Začetnik ne ve, kje in kaj bi kupil, čebelarsko društvo bi mu pa v tem slučaju pomagalo iz zadrege.

Gospodu Zirkelbachu se zdi, da je „Čebelar“ otrok brez srajčke ker nima ovoja z inserati. Dohodki iz inseratov bi prav lahko pokrivali tiskovne stroške „Čebelarja“. . . Treba je inserate pridno nabirati, potruditi se za to stvar, društveni dohodki bi se s tem izdatno zvišali.

Tudi za pravice čebelarjev bi se moralo društvo krepkejšo zavzeti. Ljubljanski medar Oroslav Dolenc še vedno izpostavlja prazne sode, ki je bil v njih med, izliva medico po dvorišču, čebele iz ljubljanskih čebelnjakov se pa tamkaj nasrkajo izprijenega medu, ki provzroča gnilobo. Mestni magistrat je sicer Dolencu prepovedal nadaljno izvrševanje njegove obrti v mestnem okrožju, Dolenc je pa vložil rekurz na deželno vlado in slednja je rekurzu ugodila. Dokler bo Dolenc nadaljeval svoje početje, bodo ljubljanski čebelnjaki izpostavljeni nevarnosti gnilobe. „Slovensko čebelarsko društvo“ naj stori svojo dolžnost in naj odpošlje k ljubljanskemu županu deputacijo, ki naj mu pojasni stališče ljubljanskih čebelarjev in ga naj prosi, naj se zavzame zanje.

Na ta izvajanja je odgovoril društveni tajnik.

Kar se tiče društvene pisarne, je izjavil, da je gotovo prepotrebna. Društvo ima svoj inventar raztresen po raznih prostorih, pisarna tajnikova je postala pravcata društvena pisarna, kar gotovo ne gre. Društvu pa primanjkuje denarja, da bi si v to svrho najelo posebne prostore. Če pa gospod Zirkelbach prevzame nabiranje inseratov, ki bodo po njegovem zatrdilu pokrili tiskovne stroške „Čebelarja“, bo društvo takoj odprlo svojo pisarno. Gosp. Zirkelbach se moti, če misli, da se inserati lahko nabirajo. Slovenskih trgovcev s čebelarskim orodjem ni, podplato, grabelj ali želodove kave pa ne gre v „Čebelarju“ ponujati. Društvo tudi ne bo napravljalo nikake zaloge čebelarskega orodja. Kdor potrebuje orodje, si ga bo znal naročiti brez društva. V „Sloven. Čebelarju“ vedno ponuja kaka tvrdka čebelarsko orodje. Dober čebelar bo pa opravil svoje čebele tudi brez raznega včasi tudi nepotrebnega orodja.

V zadevi medarja Dolenca poudarja, da je Dolenc res veliko pripomogel k razširjanju gnilobe, veliko imajo pa na vesti čebelarji sami, ki kurirajo po svojih receptih to neozdravljivo bolezen. „Čebelarskemu društvu“ naj se ne podtika brezbriznosti. Društvo in posamezni odborniki so dovolj storili, medarju Dolencu pa ne more nihče predpisovati, kako naj izvršuje svojo obrt. Saj je celo deželna vlada tega mnenja.

Gosp. urednik je tem izvajanjem dodal, da so prejšnja čebelarska društva morala ravno vsled tega prenehati s svojim delovanjem, ker so se pečala z zalaganjem čebelarskega orodja, panjev i. t. d. za polovično ceno. To jih je končno uničilo.

Gosp. ravnatelj Pirc je pojasnoval, kako težko je dobiti poštenih inseratov, osobito takih, ki bi bili tudi plačani. Tu ima dovolj izkušnje. Seveda inseratov a la: 4 pare čevljev za 5 kron, ali 1000 predmetov za 2 kroni, takih inseratov raznih čifutskih tvrdk je dovolj, poštenih pa zelo malo.

Ker je bil gospod Zirkelbach še vedno mnenja, da si upa nabrati dovolj dobrih inseratov, je stavil g. Žnideršič predlog, da se to delo poveri gosp. Zirkelbachu. Sprejeto!

Znani čebelar Pavlin je sedaj pričel s svojo jeremijado o gnilobi, ki mu že 17 let kvari veselje do čebel. Dopovedal je, koliko škode mu je napravil medar Dolenc. Opisoval je svoje pohode k Ponciju in Pilatu. Kjer je prosil pomoči, povsod so ga odpravili le z lepimi besedami, nihče si pa ne upa odločno nastopiti proti Dolencu. Namigaval je, da se človeku zdi, kakor bi bil „Nekdo“ od Dolenca podkupljen (sic!), kajti akt, s katerim je bil deželnemu odboru predložen zakon proti gnilobi, je izginil. Čebelarsko društvo doslej ničesar ni storilo.

Gosp. urednik je ta očitanja odločno zavrnil. Čebelarsko društvo je v obrambo proti gnilobi vložilo na ljubljanski magistrat dve in na deželno vlado eno prošnjo, na kranjski deželni zbor pa predlog za izdajo zakona o gnilobi. Da ima gosp. Pavlin že 17 let v svojih panjih gnilobo, je kriv največ sam, ker jo sam zanaša iz panja v panj. On ne razkuži ničesar, uporablja satje iz gnilobnih panjev v zdravih panjih, prežene čebele iz gnilobnih v zdrave panje, kurira čebele na vse mogoče načine, da jih „ozdravi“, če se pa naslednje leto gniloba zopet pojavi, naprti vso krivdo medarju Dolencu, katerega govornik seveda nikakor ne misli zagovarjati. Vrhtega prodaja gosp. Pavlin iz svojega čebelnjaka med pitanec (!) in čebele (!). Prodal jih je v Marijanišče, v nunski samostan, v učiteljsko pripravnico, a povsod se je pojavila gniloba, medtem, ko so ostali drugi ljubljanski čebelnjaki, s katerimi g. Pavlin ni prišel v ožjo dotiko, neokuženi. Kako so bili čebelarji v tujini z njegovimi roji in maticami zadovoljni, bi bilo tudi zanimivo dognati. Znameniti čebelar Frank Benton je v nekaterih slučajih dognal, da je odposlal iz čebelnjaka gosp. Pavlina v Ameriko matice iz gnilobnih panjev. Benton je pošiljal blago, ker ni vedel, da je iz okuženih panjev. Ta počenjanja so prešla gosp. Pavlinu v kri. Žalostno pa je, da odbija od sebe vsak nasvet. Dokler gosp. Pavlin ne prične gnilobe na boljši način zatirati, bo imel vedno isti uspeh, namreč gnilobo.

Mnenju gosp. urednika so pritrjevali še drugi zborovalci, ki dobro poznajo početje gosp. Pavlina z gnilobnimi panji.

Gosp. Pavlin je protestiral proti izjavam gosp. urednika, ovreči jih pa ni mogel. Predlagal je, naj odpošlje društvo k ljubljanskemu županu deputacijo, ki mu bi obrazložila težnje ljubljanskih čebelarjev.

Gosp. ravnatelj Pirc je pripomnil, da je župan že storil, kar je v njegovih močeh. Prepovedal je medarju Dolencu izvrševati v Ljubljani svojo obrt, deželna vlada je pa rekurzu Dolenca ugodila. Kaj naj deputacija potem zahteva od župana? Na vlado se naj deputacija obrne, tam bi končno še kaj opravila, sicer je brezmiselna.

Na Pavlinovo prošnjo je bil sprejet predlog, da društvo odpošlje deputacijo k ljubljanskemu županu. V to deputacijo so bili izvoljeni tajnik Bukovic in gg. Pavlin in Zirkelbach kot prizadeta čebelarja.

Po teh mučnih prizorih je sledila volitev predsednika in podpredsednika.

Predsednikom je bil soglasno izvoljen gospod ravnatelj Gustav Pirc, podpredsednikom pa gospod Anton Žnidaršič.

V odbor so bili z vzklikom izvoljeni gg.: I. N. Babnik, Fran Črnagoj, Anton Jarc, Anton Likozar in Avgust Bukovic, namestnikoma odbornikov pa gg.: Jožef Zajc in Hinko Zirkelbach.

Gospod ravnatelj Pirc se je zahvalil zborovalcem za poverjenje predsedniškega mesta, ki mu je v očigled obilice raznih poslov le v breme. Za to mesto se ni nikdar potegoval, udal se je le prošnjam od več strani. S tem pa, ko to mesto prevzame, izjavlja, da odklanja vse eventualne osebne napade. Stvarnih napadov seveda ne more odkloniti. Ti bi ga končno le strokovno izobrazili, upoštevati se pa mora, da on ni čebelar. Če hočejo člani, da društvo napreduje vsestransko, ne sme nihče zavirati njegovega delovanja po nepotrebnem, nasprotno, podpira se naj odbor kolikor mogoče. Člani društva naj ne preoblagajo odbora z delom, ravno v članih je delovanje (!), v članih je moč, ne v odboru (!!). Gosp. ravnatelj je nadalje v kratkih potezah razvil program ter sklenil svoj jedrnat govor z besedami: Ko pa presoimate delovanje odbora, ne vdajte se hipni razburjenosti in morebitni nevolji — sodite pravično!

Zborovalci so pozdravili gosp. ravnatelja z navdušenim odobravanjem.

Dnevni red je bil s tem izčrpan. Gosp. podpredsednik se je zahvalil zborovalcem za udeležbo in je nato zaključil zborovanje.

Dopisi.

Iz Oseka. — Odkar čebelarim, nisem imel ob tem času tako dobrih čebel kot letos. Danes, ko to pišem, je 20. marca, pa so čebele v vseh panjih čez vse satje zasedene. Od 29 plemenjakov, ki sem jih vzimil, so ostali vsi pri življenju, in kar je tudi sreča, niti eden ni prišel ob mater. Medeni so pa tako, da bi s to težo, kot jo imajo zdaj, lahko prezimili. Resje imenitno bero, in če bo ob sadnem cvetju lepo vreme, bomo imeli prav zgodnje roje, ker pri nas je začetkom aprila že vse v cvetju. Kako se bo izteklo bo pozneje poročal čebelarska starina

Jožef Faganel.

Slov. Pliberk. — Tudi od nas moram poročati nekaj o čebelah. Hudo zimo smo imeli, mraz je pritiskal in pritiskal, da se je stisnilo živo srebro v toplomeru celo do 23° R. Mraz je trajal neprenehoma ves januar in pol februarja, potem je pa jelo snežiti in snežilo je celih 14 dni. Za tem pa je prišlo gorko vreme in ko sem 17. marca pregledal vse panje, sem se prepričal, da je ostalo vseh 28 plemenjakov živih, in pet najmočnejših je že novilo, ker resja in teloha ima naša žival v izobilju. To je, menim, lep košček čebelarskega veselja.

M. Užnik.

Listnica uredništva.

Gosp. H. Z. v L.: Pri najboljši volji nismo mogli priobčiti »Mesečnih opazovanj«, ker imamo starejšega gradiva obilo, in cenjeni sotrudniki nam še nanašajo tako marljivo, kot čebele z vrbe. To kaže, da bo dobra letina, hvala Bogu!

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Kupi se 6 močnih plemenjakov v navadnih kranjskih panjih iz neokuženega kraja. Ponudbe na **Jožefa Habata** v Podgorju, Primorje.

Kupi se mal, ličen čebelnjak. Punudbe nasloviti: **I. Lampe** v Kranju.

Valentin Tušar v Planini, pošta Cirkno, Primorsko, proda 50 plemenjakov po 10 K postavljenih na postajo Škofjaloka.

Janez Cvek v Vrhpolju pri Kamniku ima na prodaj 30 kg zajamčeno pristnega pitanca iz zdravih panjev. Cena po dogovoru.

60 kilogramov čistega in izvrstnega iztočenega medu ima na prodaj **L. Tomašič**, učitelj v Novaki, p. Cerovlje (Primorsko). Cena 1 K 50 h za kilogram.

75 kilogramov pitanca in 10 kg lepega voska ima na prodaj **Mart. Podlipnik**, Lipoglav, pošta Rudna pri Sevnici.

Plemenjake, močne, z mladimi maticami, zajamčeno zdrave, izvrstno pleme v Gerstungovih pokončnih panjih iz 3 cm debelega lesa, prodaja **Henrik Peternel**, župnik v Jagerščah, p. Cerkno, Primorsko. Cena po 20 do 22 kron, postavljene v Škofjoloko.

Francoske, nemške in kranjske panje ter razno čebelarstvo orodje prodaja **I. N. Babnik** v Ljubljani.

30 kranjskih plemenjakov, krepkih in z mladimi maticami, po na mestu dogovorjeni ceni proda **Janez Hlebčar**, Trboje, pošta Smednik.

Lanski letnik »Čebelarja« zeli kupiti **J. Gradišnik**, Sv. Duh na Ostremvrhu, pošta Lučane, Štajersko.

Močnega plemenjaka v nemškem (Gerstungovem) panju in dva taka prazna panja, natančno po izvorniku narejena proda **Jak. Virient**, Olševek pri Kamniku.

Slovensko čebelarstvo društvo v Ljubljani

prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **80 h**. — Pošilja se poštne prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena po dogovoru.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
 = ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) =

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa (quedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste **detelje**, posebno za čebelno pašo, „**Phacelia**“ in „**Esparsetta**“; vse vrste **travnih semen** za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste **zelenjadi**, zajamčeno kaljive pri

— Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani. —

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem in s satniki vred po 8 K 60 h:

— **Anton Drukar,** —

mizar v Kranju.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

 160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s **predno dvojno steno, vratmi in pokrovom**, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s **karbolinejem**, z **mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamnatima blazinama**, brez satnikov po K 9.—, **brez medišča in blazin** pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.